

Психіка

БУКВОЯЖ

Фріда МакФадден

Психіка

Коротке Оповідання

від

Фріда МакФадден

Переклад здійснювався виключно для каналу

[Буквояж – 2025](#)

Будемо вдячні за відгук <3

!ми не несемо відповідальності за продаж нашого перекладу!

Сьогодні я студент-медик, який чергує в нашому зачиненому психіатричному відділенні лікарні Оверлук. Це вже досить погано саме по собі. Я маю на увазі, що бути замкненим на 24 години з купою божевільних людей – це не найкращий спосіб провести час.

Але сьогодні відбувається щось набагато гірше.

Я не забобонна людина. Я не вірю в чорних котів, розбиті дзеркала чи кролячі лапки. Ну, я вірю, що всі ці речі існують, очевидно, але не думаю, що вони так чи інакше пов'язані з якоюсь удачею. Проте сьогоднішньої ночі важко не злякатися.

Рівно десять років тому цієї ночі двоє студентів-медиків чергували з ординатором-психіатром, як і сьогодні. Відділення було замкнене, як і сьогодні. А вранці, коли прибиральниця прийшла прибирати кабінет ординатора, виявилось, що він зарізав двох студентів, а потім наклав на себе руки.

Будемо сподіватися, що історія не повториться.

15:30:

– Ти схвильована сьогоднішнім вечором?

Дратує, наскільки веселим здається наш ординатор Джек. Він буквально безперервно говорить про сьогоднішній вечір протягом тижня. Думаю, він з нетерпінням чекає на нього.

– Звичайно, – бурмочу я, здебільшого тому, що не хочу тішити його, знаючи, що мені моторошно.

– Знаєш, – каже Джек, – ентузіазм складає приблизно половину твоєї оцінки...

Я просто витріщаюся на нього.

– Не хвилюйся, – каже Джек. – Я нікому не дозволю тебе вбити.

Я складаю руки на грудях. – Ви ж знаєте, що 10 років тому саме ординатор був тим, хто всіх вбивав?

– Так, – каже Джек. – Ти не дала мені закінчити. Я збирався сказати, що не дозволю нікому вбити тебе, окрім мене.

Він смішний. Абсолютно кумедний.

– З ким ти сьогодні чергуєш?

– Даніель Жерар.

– Ти і Денні, так? – Джек посміхається про себе. – Ви двоє будете разом всю ніч? Це так мило.

Він поводить себе так, ніби ми збираємося провести ніч, цілуючись чи щось таке.

– Не хвилюйся, – каже він знову. – Я точно вб'ю Денні, перш ніж вб'ю тебе.

Я не сумніваюся, що це правда. Я більш ніж впевнена, що майже кожен мешканець в якийсь момент хотів вбити Денні Жерар.

Джек хихикає про себе. – Облиш, Венді, ти ж не дуже хвилюєшся, правда? Я маю на увазі, що той ординатор 10 років тому мав багато серйозних проблем. А я абсолютно нормальний.

Я піднімаю на нього брови. – Справді?

Джек Лоусон був моїм ординатором цілих два тижні. Не знаю, чи назвала б я його нормальним, але, напевно, не назвала б його і схильним до вбивства. Або навіть психопатом. Я б скоріше сказала, що йому треба підстригтися і поголитися – його каштанове волосся занадто кудлате, щоб бути професійним, і він щодня

ходить з 5-годинною щетиною до середини дня, поки вона не перетворюється на повноцінну бороду. Його зелені шкарпетки дуже помяті, навіть як для шкарпеток.

– Абсолютно нормальний, – запевняє він мене.

– Хіба люди не йдуть у психіатрію, щоб розібратися зі своїми власними психічними проблемами?

– Дехто, – визнає він. – Але багато з нас роблять це, тому що це легка ординатура, і ми абсолютно ліниві.

– І ви ліниві?

– Боже, так, – каже він. – Невже ти нічого не вивчила за останні два тижні?

Гадаю, він має рацію. Він справді здається неймовірно лінивим.

– У будь-якому випадку, – каже Джек, – я сподіваюся, що це буде тихе чергування. Попереджую, що якщо буде дуже тихо, я можу зникнути, щоб попрацювати над своїм романом.

Я дивлюся на нього. – Ви пишете роман?

Джек киває. – Коли він стане бестселером, я зможу кинути медицину і жити на прибутки.

– Щастя вам з цим.

16:15:

– Мені страшно, Венді.

Денні дивиться на мене своїми великими карими очима лані. Я починаю відчувати роздратування. До офіційного початку нашої розмови залишилося 45 хвилин, а я вже достатньо налякана і без того, щоб заспокоювати Денні.

– Нема чого боятися, – кажу я їй. Я відводжу очі, бо короткий білий халат Денні такий чистий й білий, що в мене починає боліти голова. – Джек нас не вб'є.

– Може, – каже вона.

– Не вб'є.

– Я ніколи не казала тобі цього раніше, – каже вона, – але я насправді дуже добре відчуваю події.

Чомусь це мене не дивує.

Вона простягає руку і хапає мене своїми худенькими пальчиками. – У мене таке відчуття, що сьогодні вночі станеться щось жахливе. Як і 10 років тому.

Денні знову кліпає на мене своїми великими очима. Вона насправді була б дуже гарненькою, якби не була такою надокучливою. Набридливість завжди затьмарює красу.

– Нічого не станеться, – твердо кажу я.

– Доктор Садлер теж хвилюється, – каже мені Денні.

Я не можу не насупитися. Доктор Садлер – наш лікуючий лікар, чоловік середніх років з великим пухким обличчям і сивою чуприною, який рідко посміхається, не кажучи вже про жарти під час ранкового обходу.

– Він казав тобі, що хвилюється?

Денні урочисто киває. – Так, казав. – Вона трохи притишує голос. – Напевно, я не повинна тобі цього казати, але у нас з доктором Садлером є психологічний зв'язок.

– Ти жартуєш.

– Це правда, – запевняє мене Денні. – Він каже, що не має такого зв'язку ні з ким іншим, навіть зі своєю дружиною.

Я здригаюся. – Ох, Денні...

– Так чи інакше, – продовжує вона, – він сказав, що якщо ми відчуємо себе в небезпеці в будь-який момент, навіть трохи, я повинна написати йому, і він відразу ж приїде, щоб врятувати нас.

– Дуже обнадійливо.

Денні дивиться на мене. – Я теж так подумала.

Мені щойно спало на думку: Доктор Садлер, мабуть, дав Денні номер свого мобільного. Я навіть не можу зрозуміти, що з цим робити.

17:00:

Ізоляція.

Психіатричне відділення в нашій лікарні розташоване по колу. Якщо ви почнете від входу і продовжите йти, то врешті-решт опинитеся там, звідки почали. (Це дуже зручно, якщо ви пацієнт психіатричної лікарні, який хоче ходити по колу цілий день). До палати є лише один вхід/вихід, і він зараз зачинений. На ключ. Який мають лише Джек і одна медсестра.

– Гаразд, друзі, – звертається Джек до мене і Денні. – Чому б вам двом не потусуватися на посту медсестер? Можете почитати, якщо хочете. Просто напишіть мені, якщо я вам знадоблюся.

– Ми можемо подзвонити близьким, щоб попрощатися? – запитала його Денні.

– Звичайно!

Джек починає йти, сміючись, але потім зупиняється на півдорозі в коридорі. Він обертається з задумливим виглядом.

– До речі, – каже він, – що б ти не робила, не заходь до палату 237.

Я дивлюся на нього. – А що в палаті 237?

– Не турбуйся про це, – швидко відповідає він. – Просто не заходь туди. Гаразд?

– Гаразд! – радісно каже Денні.

Коли Джек іде коридором, я повертаюся до Денні і шепочу: – Тобі не здається, що це було дивно?

– Що саме?

– Те, що є палата, в яку нам не можна заходити. Тобі не здається це підозрілим?

Брови Денні стріляють вгору. – Хочеш, щоб я написала доктору Садлеру?

Я бачу, як вона тягнеться до телефону, тому швидко кажу: – Ні. Боже, ні.

У цей момент коридором проходить пацієнт, якого я знаю лише як – Джонні. Джонні – великий хлопець, з місячним обличчям, у сірому спітнілому костюмі, з постійною слиною в куточку рота. Він іде до нас, його сірі шкарпетки стукають по підлозі. Він зупиняється прямо перед нами.

– Лизати, – каже нам Джонні, коли з його рота вилітає слина.

Він дивиться на нас якусь мить, чекаючи на нашу реакцію, яка, очевидно, є повним жахом і відразою. Потім він відвертається від нас і продовжує своє коло навколо корпусу.

Це буде довга ніч.

18:30:

– Це недобре.

Мій шлунок злегка перевертається, коли я чую, як медсестра на ім'я Саллі бурмоче в телефон. Це точно не ті слова, які ви найменше хочете чути під час, скажімо, операції на мозку, де ви пацієнт, але ви також не хочете чути їх, коли вас зачиняють на ніч у психіатричній палаті з купою божевільних людей.

– Що сталося? – запитую я її.

Саллі дивиться на мене так само, як на муху, що дзижчить перед її обличчям. Це особливий погляд, який, здається, зарезервований для нас, студентів-медиків. Зморшки на вузькому обличчі Саллі говорять мені, що вона працює медсестрою досить довго, щоб довести цей погляд до досконалості. – Здається, телефонні лінії не працюють.

Я дивлюся на неї. – Це недобре.

– Без жартів.

– Ми в зачиненому відділенні, – кажу я нервово. – Хіба це не небезпечно, якщо телефонні лінії не працюють?

Саллі дивиться на мене хвилину, а потім її обличчя розпливається в усмішці. – А, точно, ти ж боїшся, що тебе сьогодні вб'ють!

А потім вона йде геть, хихикаючи собі під ніс.

19:45:

У психіатричному відділенні є одна палата, яка зарезервована для пацієнтів, в основному для відпочинку. Там є диван, комп'ютер і кілька стільців, але не більше. Нічого цікавого, на кшталт столу для гри в настільний футбол. Я йду до палати відпочинку і бачу, що двері зачинені, але не замкнені. Я відчиняю двері і бачу, що всередині сидить Джек, який працює за комп'ютером. Здається, у нього відкрито Microsoft Word, але він швидко згортає вікно, коли я заходжу до кімнати.

– У місіс Кляйн болить голова, – кажу я йому.

– Місіс Кляйн – це і є головний біль, – відповідає він. Це грубо, але водночас правдиво.

– Над чим ви працюєте? – запитую я, киваючи на комп'ютер.

– Над своїм романом.

Він справді серйозно про це говорив. Він справді пише роман. – А можна почитати?

– Ніхто не читатиме його, поки він не буде закінчений, – каже він досить урочисто.

Я знизую плечима. – Гаразд.

– До речі, – каже він, – ти не заходила в палату 237?

У мене в животі з'являються метелики від того, як Джек вивчає моє обличчя. Чому він продовжує запитувати мене про палату? Я майже забула про неї, поки він не згадав. Тепер це знову зводить мене з розуму. – Ні.

– Добре. Він встає. – Ходімо до місіс Кляйн.

20:10:

Я стою в коридорі, коли чую кроки позаду себе.

– Лизати, – шипить хтось мені на вухо.

Я повертаю голову якраз вчасно, щоб побачити, як Джонні йде геть.

20:30:

Я проходжу повз палату 237.

Двері зачинені. Я не чую, що відбувається всередині. Нічого підозрілого. Нікого не вбивають.

Понад усе на світі я хочу побачити, що відбувається в тій кімнаті. Це зведе мене з розуму, чи не так?

20:40:

– Виявляється, – каже Джек, – вони відключили телефонні лінії, тому що кілька наших пацієнтів дзвонили в 911 з погрозами про замінування.

– Чому вони це робили? – запитую я.

– Тому що вони пацієнти психіатричної лікарні, – відповідає Джек так, ніби я ідіотка.

– А коли телефони знову запрацюють?

– Одразу після того, як я вб'ю тебе і Денні, – каже він.

Зітхаю.

21:15:

Саллі каже, що наш наймолодший пацієнт, Майк, хоче поговорити з лікарем. Вона припускає, що це зроблю я.

Майку 19 років. Якщо ви надивитесь фільмів і телепередач, то забудете, наскільки молодим насправді виглядає 19-річний хлопець, адже більшість підлітків грають 30-річні. Він виглядає на 12 років. Справжній 12-річний хлопець, напевно, виглядав би, як на мене, як вихованець дитячого садка. А дитсадівець, напевно, виглядав би як зародок.

Майк, здається, не дуже зрадів моєму приходу. Він не виявляв особливих емоцій відтоді, як приїхав сюди. Його привезли батьки, і зараз він проходить обстеження на предмет першого шизофренічного зриву.

– Що трапилось? – запитую я його своїм холодним голосом, призначеним для молодших пацієнтів.

Майк показує на сережку, що проходить через його ліву брову. – Думаю, у мене інфекція, док.

Він називає мене – док, незважаючи на те, що я не лікар і лише на п'ять років старша за нього. Але принаймні у мене немає сережок у вухах і моє волосся не пофарбоване в чорний колір, як у нього.

Я розглядаю золоте кільце, яке Майк встромив собі в брову, видаючи при цьому обізнані звуки. Я бачу, що він вдає, ніби не хвилюється. Наші лікарі, здається, думають, що у Майка перший напад шизофренії. Але ми, студенти-медики, всі таємно переконані, що його єдина проблема в тому, що він гей і не може з цим впоратися або розповісти батькам.

Не те, щоб це не було серйозною проблемою. Але я не думаю, що це причина для госпіталізації в стаціонарне психіатричне відділення. І я точно не думаю, що він буде реагувати на дофамінові препарати.

– Давай я поговорю про це з доктором Лоусоном, – кажу я Майку.

Я знаходжу Джека і розповідаю йому про запалену брову Майка. Він не виявляє особливого інтересу, дивлячись на брову, про яку йдеться. Він лише знизує плечима і каже: – Не знаю, намаж її бацитрацином.

Сьогодні Джек дуже старанно працює, щоб довести, що він радше лінивий, ніж божевільний.

22:45:

Я чую крик.

Я сиджу на посту медсестер, у самому центрі кола, що утворює психіатричне відділення, яке чомусь здається мені найбезпечнішим місцем. Я граю у фруктового ніндзя на телефоні. Мені здається, що я відточую свої бойові навички.

На звук крику я кидаюся бігти. І я насправді біжу в напрямку крику, хочете вірте, хочете ні. Я не можу не помітити, що біжу в напрямку кімнати 237. Я так і знала! Я знала, що з цією кімнатою щось відбувається...

Денні стоїть у коридорі і кричить на всю горлянку. Перед нею стоїть пара близнюків у однакових лікарняних халатах. У них обох каштанове волосся, закріплене за вухами шпильками, і вони спокійно дивляться на Денні, яка продовжує кричати.

Я поклала руку на плече Денні, щоб заспокоїти її, але мушу визнати, що близнюки досить дивакуваті. Вони просто продовжують стояти там, тримаючись за руки.

– Заради Бога, що тут відбувається? – Саллі підійшла до нас ззаду, пихкаючи і пихкаючи. – Тут хтось помирає?

Денні тицяє тремтячим пальцем у бік двох жінок.

Саллі дивиться на них. – Анно, Дженні, йдіть спати. – Обидві жінки розходяться в різні боки. Я помічаю, що жодна з них не заходить до кімнати 237, яка все ще зачинена. Коли жінки пішли, Саллі озирнулася на нас і похитала головою. – Що це був за крик?

– Вони були схожі на привидів чи щось таке, – кажу я, відчуючи себе трохи ніяково через усе це. Гаразд, дуже ніяково.

– Вони сестри, – каже Саллі. – У них обох шизофренія.

– Я знаю, – каже Денні. – Анна – моя пацієнтка.

Я дивлюся на неї, придушуючи раптове бажання потрясти її. – Тоді чому ти кричала?

Денні знизує плечима. – Близнюки мене лякають. Гадаю, це щось екстрасенсорне.

Іноді мені здається, що саме Денні мала б бути тут пацієнткою.

Я вже збираюся щось про це сказати, коли повз нас проходить Джонні і гучним голосом каже: – Лизати.

Я витираю краплину його слини, що впала мені на лоб.

Саллі сказала мені, що пацієнт на ім'я містер МакГрегор хоче поговорити зі мною. Насправді ми всі називаємо містера МакГрегора – Людина-павук, тому що він шизофренік і думає, що він Людина-павук. Правду кажучи, це трохи смішно, але в певному сенсі тривожно. Особливо тому, що він виглядає таким звичайним. Хоча, на його захист, Пітер Паркер теж виглядав досить пересічно.

– Що сталося, містере МакГрегор? – запитую я його.

– Моя павутина не працює, – відповідає Людина-павук своїм рівним монотонним голосом. Він завжди говорить так, наче оживий робот. Мабуть, це не рідкість при шизофренії.

Містер МакГрегор вважає, що з його зап'ясть стріляє павутиння, що було б цілком достовірно, якби він справді був Людиною-павуком. (Він не Людина-павук.)

– Мені шкода це чути, – кажу я.

Людина-павук витягує зап'ястя і каже: – Павутино, іди. – Він озирається на мене. – Бачиш? Нічого.

Я не знаю, що зробити, аби полагодити дефектний уявний механізм стрільби павутинням у Людини-павука. Ще Галдолу? – Як думаєте, пластир допоможе? – пропоную я.

Людина-павук замислюється на хвилину. – Можливо.

Боже, як я оюожнюю, коли пацієнти просять щось таке, що я можу для них дістати.

Я йду до комірчини. Знаходжу пластир, беру ще один, на випадок, якщо йому знадобиться по одному на кожне зап'ястя. Відчиняю двері, щоб вийти, але вони не відчиняються.

Секунду розгублено дивлюся на дверну ручку. Я стискаю її з усієї сили і намагаюся повернути за годинниковою стрілкою. Вона не рухається. Навіть на сантиметр.

Вона заблокована.

Мене нудить. Хтось замкнув мене тут. Двері замикаються лише ззовні. З якоїсь причини, хтось хотів мене тут затримати. Я замкнена в комірчині, замкнена в психіатричній палаті.

О, Боже.

Я обмацую кишеню свого короткого білого халата і відчуваю неймовірно полегшення, коли мої пальці змикаються навколо телефону. Я витягую його з кишені. У мене лише одна смужка сигналу, але, сподіваюся, цього буде достатньо.

Звісно, кому мені дзвонити? Я не хочу викликати Джека. Зрештою, що, як саме він замкнув мене тут і чекає, що я зв'яжуся з ним першою?

Я вирішую спробувати зателефонувати на мобільний Денні, але вона не бере слухавку.

Єдина людина на поверсі, про яку я можу подумати, – це Саллі. Але я не можу зателефонувати на поверх, тому що телефонні лінії все ще не працюють. Але я можу зателефонувати оператору і викликати Саллі по переадресації.

Я зв'язуюся з оператором і запитую, чи можуть вони викликати Саллі. Виникає незручний момент, бо я поняття немаю, як її прізвище. Заради Бога, хто пам'ятає

прізвища медсестер? Але оператор поводитьсь так, ніби я гірша за Гітлера, бо не знаю.

Я чую, як над головою лунає сигнал виклику, навіть з комори. Нарешті Саллі бере слухавку. – Це Саллі з психологічного відділення, – каже вона.

– Привіт, Саллі, – кажу я. – Це Венді.

– Хто?

Бачите? Вона навіть не знає мого імені. – Знаєш? Студентка-медик.

– А, точно.

– Слухай, – кажу я. – Я ніби як замкнена у комірчині, і мені потрібно, щоб ти мене звідти витягла.

На мить я занепокоїлася, що, можливо, Саллі та Джек у змові, і, можливо, вона не випустить мене з комірчини. Але те, скільки часу вона сміялася після того, як я розповіла їй про свою дилему, повністю запевнило мене в тому, що вона не планує нічого підлого.

– З поверненням, – каже Саллі, відчиняючи двері комори, все ще сміючись.

– Хтось замкнув мене тут, – кажу я, піднімаючи підборіддя, намагаючись зберегти те, що залишилося від моєї гідності.

– Ручка заїдає, – пояснює Саллі. – Треба її розхитати.

Я все ще не зовсім переконана.

11:35:

Я витрачаю близько 10 хвилин, дивлячись на двері палати 237, гадаючи, що ж там, у біса, відбувається. Присягаюся, я чую музику, що долинає зсередини. Дивну, моторошну музику.

Іронія в тому, що якби Джек не сказав мені не заходити в палату, я б ніколи не подумала зайти туди за мільйон років. Дурна жіноча цікавість. Ненавиджу бути стереотипом, але це так.

Я не збираюся відчиняти ці двері.

Опівночі:

Я проходжу повз ординаторську і випадково помічаю, що комп'ютер увімкнений, а на екрані – мішанина слів і абзаців. Джека нещодавно викликали, і він, мабуть, працював над своїм романом. Гадаю, він забув закрити документ.

Я знаю, що він казав мені, що не хоче, аби хтось бачив його, поки він не буде закінчений, але я нічого не можу з собою вдіяти. Мені цікаво. Якщо я не можу знати, що в палаті 237, то мушу принаймні прочитати цей роман.

Я сідаю перед комп'ютером і починаю читати.

00:30:

– І що ти думаєш?

Я ледь не вискакую зі шкіри, коли чую голос Джека. Я відриваю очі від жаху, який був на екрані комп'ютера, і відходжу від монітора. – Що? – невинно запитую я.

Джек піднімає на мене брови. – Мій роман. Ти читала його, чи не так?

– Ні, – швидко кажу я. Я схоплююся зі стільця, готуючись втекти з кімнати. Ноги наче підкошуються. – Я маю на увазі, я просто глянула на нього. І все. Присягаюся.

Джек криво посміхається. – Знаєш, я майже закінчив.

– Та ви що, – бурмочу я.

– Мені просто потрібна назва, – каже він. Він робить крок до мене. – Якісь думки?

Я відступаю від нього. – Не дуже. Я не творча натура. Я дивлюся на свій мовчазний пейджер. – Мені взагалі-то треба йти. Мене... знаєте, викликали на пейджер.

Джек піднімає на мене брови, але, слава Богу, випускає з кімнати.

00:45:

Коли я виходжу з ординаторської, то чую голос, що лунає праворуч: – Лизати.

Це Джонні, чії губи знаходяться в жахливих шести дюймах від мого вуха, так близько, що я відчуваю його гарячий, смердючий подих. Я ледь не вистрибую зі шкіри, але з Божої ласки стримуюся, щоб не закричати. Я кидаю на Джонні брудний погляд, а потім швидко поспішаю до медпункту.

Денні сидить там і возиться зі своїм телефоном. Сподіваюся, вона не переписується з доктором Садлером. Що ще важливіше, я сподіваюся, що вона не обмінюється сексемесками з доктором Садлером.

– Привіт, Венді, – каже вона. Її блимає до мене сонною посмішкою.

– Привіт, – кажу я, сповзаючи на сидіння поруч з нею. – Я щойно бачила роман, який пише Джек...

Денні витріщається на мене. – І?

Я зітхаю. Я не впевнена, що можу їй довіряти, але не можу більше тримати це в собі. – Денні, це жахливо. Це найгірша написана нісенітниця, яку я коли-небудь бачила. Вона про детектива, який не грає за правилами, але завжди виконує свою роботу. Це так до болю банально. Я здригнулася від спогадів. – Є навіть детектив, якому залишився один день до пенсії, а потім його вбивають.

Денні хмуриється. – Ти сказала йому, наскільки все погано?

– Звісно, ні, – кажу я, хитаючи головою. – Ти думаєш, я хочу завалити цю ротацію? Я втекла ще до того, як мала йому сказати. У будь-якому разі, я впевнена, що він міг би видати її самвидавом чи ще чимось.

– Так, напевно, – каже Денні. Вона дивиться на мене тривожним поглядом лані. – До речі, є щось дуже важливе, що я маю тобі сказати.

Я піднімаю брови. – Що?

– Я не хочу тебе лякати...

Боже, Денні така мелодраматична. – Просто скажи мені.

– Отже... – Денні переводить подих. – Пам'ятаєш того пацієнта, який постійно каже «лизати»?

Вона знущається з мене? Невже вона думає, що я могла провести в цьому відділенні всю ніч і не знати, хто цей пацієнт? – Ні, я і сліпа, і глуха.

Денні хмуриється. Я майже впевнена, що вона не розуміє поняття сарказму.

Я зітхаю. – Так, я знаю, кого ти маєш на увазі.

– Я щойно усвідомила дещо страшне, – каже вона. Її очі розширюються до майже ідеальних кіл. – Як пишеться «лизати» навпаки?

– Що?

– Що таке «лизати» навпаки? – повторює вона.

Я заочую очі і на секунду замислююся. «Лизати» навпаки – це... «Вбивати¹», мабуть...

– Точно! – каже Денні. – А що, якщо цей пацієнт екстрасенс і намагається передати нам повідомлення?

– Гм, тоді чому б йому просто не передати нам повідомлення «вбивати»? Навіщо йому говорити його задом наперед?

– Розум дуже загадковий, – мудро каже Денні.

– Здається, це просто дуже тупий спосіб передати повідомлення, – коментую я.

– Як ти взагалі помітила, що він сказав «вбивати»? – Як ти взагалі помітила, що «лизати», сказане навпаки, – це «вбивати»?

– Я завжди перевертаю слова в думках, – каже Денні. – Відтоді, як прочитала «Сяйво».

– Чудово.

Хоча я вважаю, що те, про що сказала Денні, було безглуздом, буде соромно зізнатися, що мені трохи моторошно від цього. Здається, що Джонні, можливо, намагається передати нам якесь послання. Я маю на увазі, що це за людина, яка ходить і каже «лизати»? (Ну, хіба що пацієнт психіатричної лікарні.)

Що, якщо Денні має рацію? Що, якщо «лизати» насправді означає «вбивати»?

1:45:

А тепер Денні раптово зникла.

Я ніде не можу її знайти. Це зачинений блок, тож я знаю, що вона має десь бути. Але мені здається, що я перевірила кожен щілину кожного коридору, і її ніде немає. Вона просто раптово розчинилася в повітрі.

А якщо вона лежить мертва в палаті 237?

Так, це здається малоймовірним. Але не неможливо.

Я нарешті набралася сміливості запитати про це Саллі, а вона розсміялася і сказала: – Я впевнена, що вона з'явиться.

Я хочу поговорити з нею більше про всю цю історію з лизанням/вбиванням. Мені здається, що якщо я поговорю з нею про це, вона скаже щось настільки дурне, що я зрозумію, що поведжуся безглуздо, повіривши їй. Плюс я хочу переконатися, що вона жива, а не розрубана на шматки.

Де ти, Денні?

2:35:

Проходячи повз палату 237, я бачу Джонні, який стоїть перед нею. Він багатозначно дивиться на мене, а потім каже: – Лизати.

¹ Lick (лизати) – Kill (вбивати)

Я вже звикла до того, що Джонні каже «лизати» знову і знову. Але тепер, коли дурний Денні сказав мені це, все, про що я можу думати, це те, що це попередження.

Що, як «лизати» означає «вбивати»?

Джонні відходить від дверей, і я опиняюся віч–на–віч з палатою 237. Я знову чую тиху музику, що долинає зсередини. Я знаю, що Джек казав мені не заходити в цю палату, але я не впевнена, що можу втриматись. Мені потрібно знати, що там всередині. Моя стриманість зникла близько першої години ночі.

Я кладу руку на ручку дверей і штовхаю їх.

Боже мій, тут кров по всій підлозі.

Ні, зачекайте, тут кетчуп по всій підлозі. І гірчиця. І майонез. І пудинг.

Я піднімаю очі і бачу посеред кімнати хворобливо огрядного голого чоловіка, вкритого кетчупом, гірчицею і майонезом. А з жирових складок на його животі витікає щось схоже на шоколадний пудинг. Він танцює під цю химерну музику. Коли він бачить мене, він дуже широко посміхається. Я бачу, що все його обличчя розмазане вершковим сиром, наче бойовою розмальовкою.

Він простягає мені руку. – Приєднуйся до мене, дівчино!

Я знаю, що найрозумніше зараз було б втекти. Але якимось чином я паралізована дивністю всього цього. Я не можу зрушити ноги з місця. (Але принаймні я не приєднуюся до нього).

Потім я відчуваю руку, яка витягує мене з кімнати, рятуючи. Двері грюкають перед моїм обличчям, закриваючи жахливе видовище цього голого чоловіка, вкритого соусами. Я піднімаю голову і розумію, що рука належить Саллі.

– Що, в біса, з тобою не так? – кричить вона на мене. – Хіба Джек не казав тобі не заходити в ту палату?

– Що це було? – запитую я тремтяче.

Саллі знижує плечима. – Це містер Торренс. Він робить це щоночі. Ми просто тримаємося подалі від нього.

Вона кидає на мене останній погляд, потім хитає головою і йде геть. Гадаю, це вирішує таємницю палати 237.

3:05:

Де в біса Денні? Я серйозно.

4:15:

Я спробувала поспати кілька годин в ординаторській, але диван там був дуже незручний і пахнув запліснявілим сиром. Саллі запропонувала мені поспати в палаті для пацієнтів, але це мене дуже налякало. Що, як хтось прийме мене за пацієнта, і я залишуся тут назавжди? Тоді це здавалося мені цілком реальною можливістю.

Ось чому замість того, щоб спати, я блукаю колами замкненої психіатричної лікарні, наче зомбі. (Або шизофренік.)

Але я не одна така.

Коли я йду коридором, то бачу, як Джонні, спотикаючись, іде мені назустріч. – Лизати! – каже він, сильніше, ніж я могла б очікувати. Його очі широко

розплющені, майже перелякані. Я озираюся назад, туди, куди спрямований його погляд, але там нікого немає. Принаймні, я нікого не бачу.

– Лизати! – шипить він на мене. У його голосі ясно чути нагальність.

Я відчуваю, як мурашки біжать по моїх руках. Чи має Денні рацію? «Лизати» справді означає «вбивати»? Що Джонні намагається мені сказати?

Він зупиняється за метр від мене. Я відчуваю запах його поту, що стікає по скронях, котиться по щоках. – Лизати, – каже він тріскучим голосом, що виходить з глибини горла.

Він нахиляється вперед. Перш ніж я встигаю подумати про те, щоб відскочити, його широкі руки хапають мене за плечі, щоб я не могла вирватися. Його вологий язик вискакує з рота, і швидше за кулю, цей язик опиняється на моєму обличчі. Він скрізь – на моїх щоках, лобі, підборідді. Він лиже мене! Лизати не означає вбивати! Лизати означає лизати!

О Боже, лизати означає лизати! Лизати означає лизати! Хто–небудь, допоможіть!

4:30:

– Не схоже, що ти перша людина, яку Джонні обливав, – каже мені Джек, коли я відчайдушно шкребу своє обличчя антибактеріальним милом. Знявши з мене Джонні, Джек люб'язно супроводжує мене до вбиральні для персоналу. – Він серійний лизун.

– Чому ти мене не попередив? – застогнала я. Цікаво, чи є спосіб прийняти душ, не заходячи в палату до пацієнта.

Джек знизує плечима. – Ну, хлопець всю ніч повторював – лизати. Хіба цього було недостатньо?

Я вирішую не розповідати йому, як я повірила у дурнувату теорію Денні. Це занадто соромно. Думаю, я вже пережила достатньо принижень для однієї ночі. Я, мабуть, побила якийсь рекорд.

– У будь-якому разі, тобі пощастило, що я прийшов туди, – каже Джек. – Ти обмежилася лише першим ступенем. Це було лише поверхнєве облизування.

– А що вважатиметься не поверхнєвим облизуванням?

Джек просто подивився на мене. Тьху.

Я вимикаю воду, потім витираю обличчя паперовим рушником. У цей момент я просто хочу піти додому. Але, гадаю, я витримаю ще кілька годин.

Боже, як я втомилася.

Я розвертаюся, щоб вийти з ванної, але тут помічаю, що Джек стоїть перед дверима, затуляючи їх. Тоді я помічаю, що він повернув замок на дверях ванної кімнати. Це здається дивним. Навіщо йому замикати двері до ванної? Для мене це немає жодного сенсу.

Потім я бачу криву посмішку на його обличчі і блиск ножа в його руці...

КІНЕЦЬ

Буквояж – 2025

Будемо вдячні за відгук <3

!ми не несемо відповідальності за продаж нашого перекладу!